

1. Карл Уестер

Санта-Крус, післяполудень суботи, серпень 2019 р.

Він заблокував телефон і заплющив очі, дочекавшись, поки із сітківки зникнуть усі цифри та графіки, і лише потім розплющив їх знову. Відтак подивився на Тихий океан, міркуючи, що сьогодні пообіді той дійсно виправдовує свою назву: скидається на скляне дзеркало, цілком нерухоме, чудове тло для якщо не найкрасивішого, то принаймні найінстаграмованішого у світі заходу сонця.

В аеропорту Карл спершу переконався, що водій дійсно згодний їхати першою автострадою вздовж узбережжя на південь, і лише потім дозволив йому поставити їхні валізи в багажник. П'ятнадцять зайвих хвилин були невеликою ціною за краєвид, який йому ніколи не набридне.

Гелена, що сиділа поряд із ним на задньому сидінні, стала клювати носом ще до того, як вони виїхали із Сан-Франциско, і він, побоюючись, що вона розтягне собі шийні м'язи, скрутив її шалик в імпровізовану подушку й обережно просунув його між нею та вікном.

Так само, як і від краси Тихого океану, від її краси йому забивало дух. Це траплялося часто, іноді кілька разів на день. Але Гелена була насправді неперевершеною. Узяти, наприклад, її рот. Саме в цей рот Карл закохався, коли вперше подивився на неї. У її майже надто повні, але водночас дивовижно природні губи.

Він зізнавався собі, що досі не розуміє, чому Гелена обрала його, не розуміє навіть після стількох років. Але, можливо, те, що вона завжди говорила йому, було правдою. Те, що вона любить його саме таким, яким він є.

Були моменти, коли Карл сумнівався в цьому. І в їхньому спільному житті вряди-годи траплялися кризи. Але це вже було позаду. Останні місяці пройшли спокійно — вони жодного разу не посварилися. І все ж Карл не був цілком упевнений у тому, де вони зараз перебувають у своїх стосунках.

Стрілка компасу вперто оберталася навколо власної осі, тож зрештою він вирішив просто повірити Гелені на слово, коли вона сказала, що досі кохає його, просто щоб зупинити це обертання й задати їхнім стосункам фіксований напрямок. Ця місячна відпустка в Санта-Крусі справді має бути гарною ознакою того, що вона все ще хоче їх зберегти.

Уся ця подорож була ідеєю Гелени від початку до кінця. Завичай Карл сам займався бронюванням і резервуванням, або, точніше, доручав це своїй помічниці Мірті, а сам стежив, щоб усе було на належному рівні та перебігало гладко. Але цього разу Гелена взяла на свої плечі обов'язок знайти їм помешкання й все спланувати. Вона навіть не дозволила йому вибрати готель, наполягаючи на оренді будиночка та стверджуючи, що будь-який готельний номер, яким би розкішним він не був, неминуче асоціюватиметься з офіційщиною.

Коли Карл запитав, чому їм треба їхати так далеко, чому вони не можуть залишитися в Європі, Гелена відповіла, що якщо вони хочуть знайти дорогу одне до одного, їм потрібно втекти подалі від геть усього. Чим більше часових поясів буде між ними та їхнім повсякденним життям, тим краще. І, можливо, вона мала рацію. Можливо, це було саме те, що їм потрібно.

Під час цієї годинної поїздки вздовж узбережжя Карл мав більше часу на роздуми й міркування, ніж будь-коли від тієї фатальної неділі в лютому. Сьогодні виповнилося якраз пів року. Шість місяців він поринав у роботу лише з метою самозбереження, уникаючи Гелени та її горя. Уникаючи всього, що по ширості стосувалося і його. Отже, якщо один із них винен іншому й повинен докладати додаткових зусиль протягом цих тижнів, то це був саме він.

Гелена дозволила йому виказати оденьке бажання щодо їхнього помешкання. Усе інше вона мала зробити на свій розсуд.

Він сказав: океан. Якщо їм обов'язково потрібно було орендувати саме будинок, він хотів бачити океан із вікна та мати його в прямому доступі, не переходячи до нього дорогою чи щось на кшталт того. Гелена вважала, що мати басейн набагато важливіше. На її думку, пляжний пісок здебільшого заважав, а плавати в природній водоймі вона б ніколи не погодилася добровільно.

Досить несподівано виявилось, що знайти житло на березі океану з басейном надзвичайно важко, і після ретельних пошуків їй вдалося виявити лише один будинок у Санта-Крусі, який задовольняв би бажання обох.

Карл запропонував їй розширити радіус пошуку на південь уздовж узбережжя, але було надто пізно. Гелена вже закохалася в будинок і зв'язалася з власниками, які зі зрозумілих причин не були навіть віддалено зацікавлені в тому, щоб здавати свій будинок в оренду незнайомцям зі Скандинавії.

Але Гелена не сприйняла цієї відмови. Він не знав нікого навіть наполовину такого впертого, як вона, і за кілька тижнів їй вдалося вмовити власників провести цілий місяць у їхньому будинку на Стокгольмському архіпелазі, й угода з обміну будинками відбулася.

Щодо роботи, то він пообіцяв їй якомога більше залишитися офлайн, обмежившись листуванням електронною поштою і то не часто. Це мало бути важко, якщо не неможливо, оскільки придбання *Stern & Ljung* затягувалося, а угоди досі не були підписані. Вони вели перемовини понад шість місяців, і деталі, одна за одною, дарма що на позір несуттєві, знай устромляли палиці в колеса.

Не те, щоб він був здивований небажанням контрагентів. Незалежно від того, як на це дивитися, продаж був важким ударом для шанованої старої компанії з нерухомості, яка належала родині протягом багатьох поколінь і мала річний оборот майже в чотири рази більший, ніж його власна *Investers*. Себто поглинання було суперечливим фактом і мало викликати неабиякий ажіотаж. Особливо зважаючи на те, що він досі, попри багаторічний досвід роботи у сфері нерухомості, вважався вискочкою.

Водночас це поглинання, безсумнівно, мало хороший бізнес-сенса для обох їхніх компаній. Золотий вік *Stern & Ljung* минув, і замість того, щоб повільно конати, роками дедалі більше заглиблюючись в мінуси, вони могли перетворити збитки на прибутки, озброївшись його інноваційним баченням того, як використовувати нерухомість.

Останнє, що Карл почув перед тим, як його змусили перевести телефон у режим польоту, було те, що нарешті досягнуто згоди щодо кожного пункту та доповнення до угоди. Тож усе, чого він насправді чекав, це коли Рагнар Северін потелефонує і повідомить, що чорнило на кожному підписі висохло. І той дзвінок може надійти щохвилини, оскільки в Стокгольмі була вже друга година ночі.

Насправді затримка підписання угоди ще на годину чи дві не стала б великою проблемою. Було ще достатньо часу, щоб оголосити про поглинання до дев'ятої ранку, коли відкриються ринки. Важливо було якомога більше приховати від Гелени його заклопотаність роботою.

Це була насамперед відпустка, їхня відпустка, його шанс показати й переконати її, що, незважаючи на все, що вони зробили одне з одним, і усе, через що їм довелося пройти, вона досі для нього єдина. Те, у чому він, зі свого боку, ніколи не сумнівався ні секунди. Для нього не було нікого, крім Гелени. З тієї самої ночі в Стокгольмі вісім років тому.

Вона сиділа із подругою за кілька столиків від нього в ресторані *Sturehof* у центрі Стокгольма. Він був там із Рагнаром та їхнім найближчим оточенням, вони святкували успішне укладання великої угоди з нерухомістю. Але в той момент, коли її погляд зустрівся з його, він забув про гроші, відсотки та прибутки.

За кілька годин, коли вони перейшли святкувати до сусіднього закладу *Obar*, Карл знову помітив її. Її подруги вже не було й сліду, і він насмілився відійти від своєї компанії, щоб пригостити їй коктейлем «Темрява і буря», якщо він пра-

* Темрява і буря (англ. *Dark 'N' Stormy*) — алкогольний коктейль, що виготовляється на основі темного рому та пива. — Тут і далі прим. пер.

вильно пам'ятав. Вони розмовляли, але її сяйво було таким яскравим, спалювало стільки кисню з його почуттів, що Карл не почув жодного слова з того, що вони сказали. Аж поки він не зробив помилку, запитавши, чим вона заробляє на життя.

— Тебе цікавлю я чи моя робота? — кинула дівчина, ставлячи склянку. — А далі що, ти запитаєш мене, скільки я заробляю?

Потім вона вибухнула тирадою про те, що не всім пощастило активно вибирати свою кар'єру, що багато людей випадково опиняються на своєму робочому місці.

— І ти? — сказав він, намагаючись повернути їй настрій. — Чи повинен я вважати, що ти одна з тих людей?

Його ризик виправдався, вона розпливлася в посмішці.

— Я краще помру, ніж залишу щось непризвольще, — заявила дівчина.

Через кілька коктейлів вони обоє сміялися, розв'язуючи безліч найскладніших гуманітарних проблем. Вони детально обговорили, чи був епізод «Муха» найкращим чи найгіршим у серіалі «Пуститися берега»^{*}, і погодилися, що навіть «Бітлз» не можуть зрівнятися з Бобом Діланом. Але врешті-решт вона відхилила його пропозицію продовжити вечір у його номері в *Grand Hôtel* та пішла геть, на прощання посміхнувшись йому та цюмкнувши в щоку.

— Почекай, я навіть не знаю, як тебе звуть, — гукнув він їй услід, і голос зраджував увесь його відчай.

— Им'я та професія, — озвалася вона, не обертаючись. — Далі тобі також закортить дізнатися мій номер. Якщо нам судилося зустрітися знову, я впевнена, що ми зустрінемося. Якщо ні, дякую за чудовий вечір.

— Можливо, я щось неправильно пам'ятаю, — сказав Карл, переважно для того, щоб змусити її затриматися трохи довше, — але хіба хтось тут не сказав щось про те, що не любить залишати речі непризвольще?

Це змусило її обернутися, підійти до нього й притиснутися губами до його губ у поцілунку, який назавжди змусив його

забажати більшого. Але більшого не сталося. Принаймні не тієї ночі. Перш ніж Карл розплющив очі, вона вже виходила. Наступної миті її вже не було.

Тепер вона сиділа поруч із ним на задньому сидінні, так близько, що йому достатньо було нахилитися, щоб вловити її запах і почути її повільне глибоке дихання. У Карла раптово виникло бажання поцілувати її. Таким поцілунком, яким був той перший в *Obar*. Зараз здавалося, що те було так давно. Але він боявся розбудити її.

Натомість він дивився у вікно, де природу поступово змінювали дедалі більш забудовані території. Втоmlені старі будинки буяли диким різноманіттям стилів. Деякі дома були кам'яні з товстими стінами. Інші були дерев'яні й пофарбовані в такі яскраві кольори, що це не могло не підіймати настрої, попри те, що загалом усе складало враження аматорської забудови та, як наслідок, відсутності пароізоляції або правильного дренажу.

Чим ближче вони під'їжджали до середмістя, тим більшими й величнішими ставали будинки. На пляжі Санта-Крус люди грали у волейбол і займалися іншими видами спорту. Він побачив море засмаглих тіл людей різного віку, що прогулювалися з дошками для серфінгу під пахвою. Ця місцина, звичайно, мала вигляд дружньої та спокійної. На відміну від середмістя Стокгольма, де всі крадькома знай кидали одне одному погляди на зап'ястки, намагаючись з'ясувати, який годинник носить людина потойбіч столу переговорів. Де всі звертали увагу на те, що врешті-решт здавалося справді безглуздим.

Зворотний бік медалі він побачив за кілька кварталів, коли їхнє таксі зупинилося на червоне світло біля газетного кіоску. Там на першій сторінці місцевої газети містилася світлина довговолового блондина з обвітреним, але м'язистим торсом.

«Досі немає жодного сліду безхатька Джастіна!» — оголошував заголовок, і Карл не зміг утриматися, щоб не переконатися, що водій замкнув усі двері.

Звичайно, така реакція була надмірною. Водночас не можна було ігнорувати той факт, що на значних частинах американського Західного узбережжя зростає проблема

^{*} «Пуститися берега» (англ. *Breaking Bad*) — драматичний американський культовий телесеріал (2008–2013) режисера Вінса Гіллігана та ін.

безпритульності та усієї злочинності, що неминуче з неї випливає.

Але цього разу Карл не мав про це хвилюватися. Це не мало стосунку до звітів, які він читав, готуючись до можливого придбання нерухомості. Це не було якимось цифрами, за допомогою яких він міг би знизити ціну. Карл був у відпустці, і хоча йому знадобиться ще кілька днів, аби відчутти себе відпочилим, він вирішив не чекати ні секунди довше, ніж потрібно, щоб почати насолоджуватися своєю відпусткою просто зараз.

— Боже мій, як же мені тут подобається!

Заледве таксі зупинилося на Плежер-Пойнт, як Гелена вискочила з нього й попрямувала до будинку.

— Ну, хіба тобі тут не подобається, Карле? — спитала вона, зупинившись та обернувшись до нього.

— О, звичайно, Гелено. Цілком, — сказав він, упівока дивлячись на водія, який вивантажував їхні валізи. — Я згоден. Мені тут подобається, — додав він про всяк випадок, добре розуміючи, що зараз вона дуже вразлива й тонкошкіра. Найменше вагання з його боку ризикувало зачепити її почуття, а це було останнє, чого б він хотів.

Не мало ваги, що будинок був геть не приголомшливий, ба навіть він був явно нижчого рівня, ніж їхній власний. Важливо було те, що вони були самі, й важило усе, що вони збиралися робити тут. Усе те, що мало допомогти врятувати їхні стосунки. До того ж, попри недоліки, ця місцина мала непоганий вигляд — кам'яний гараж, мерехтливі пальми, а за ними — головний будинок, що виходив на океан. Це більш-менш відповідало його враженню, яке склалося після того, як він побачив світліни, що Гелена показала йому навесні.

Але, попри це, щось змусило його швидко написати текстове повідомлення Мір'ї. Її робочі години він заздалегідь синхронізував із новим часовим поясом. Тож заледве він розрахувався з таксистом та дав йому чайові, Карл написав: «Якнайшвидше потрібен список пристойних тутешніх готелів».

Зараз він і сам не міг собі пояснити, чому приїхав сюди без списку резервних варіантів — попередньо заброньованих готелів, що чекали на них. Щоправда, він присягнувся, що дозволить Гелені все організувати самій. Але навряд чи це виправдовувало відсутність напоготові плану Б і, можливо, навіть плану В.

— Карле, нам тут буде так чудово, — почув він за спиною слова Гелени. — Я просто відчуваю це.